

„Aperatoriulu“¹⁾. Той трѣбвало да излиза на български и ромънски единъ пѣтъ въ седмицата, но излѣзъл само единъ брой. Целитѣ и задачитѣ на „Бранителъ“ сѣ сѣщитѣ, като на „Бъдущность“, но дружеството ограничило свободата на Раковски при разглеждането на чисто вътрешнитѣ ромънски въпроси. Отъ този вестникъ нѣма запазени екземпляри.

Следъ несполучливитѣ два опита да създаде политически вестникъ въ Ромъния, Раковски се опиталъ да основе научно списание. Презъ юлий 1865 година той издалъ въ Букурещъ „Б ѳ л г а р с к а с т а р и н а“ — „поврѣменно списание, издаваемо въ неопредѣлено врѣмѣ“, отъ което излѣзла само една книжка. Списанието имало за задача да изследва българското минало, да разглежда произхода и развитието на българския езикъ, да проследи българската най-стара повестностъ и пр. Въ това списание Раковски се постаралъ да изтъкне величието на българското племе въ миналото му, желаейки съ това да поддържа у българския народъ пламъка на любовта къмъ отечеството му. Тази задача го е завладѣла така силно, че въ своитѣ старания да издига въ култъ всичко българско преповтаря своитѣ своеобразни теории и особени изследвания върху произхода на българския езикъ, изтъква предимствата му предъ старо-грѣцкия и пр. Повечето отъ изследванията му не почиватъ на никаква научна база. Въ повечето отъ тѣхъ личи ясно тенденцията на автора: да събуди у необразования народъ любовъ къмъ миналото на отечеството му. „Българска старина“ е последното периодично издание на Раковски.

Къмъ 1860 година въ Москва се учели голѣмъ брой българи, които, наредъ съ университетскитѣ си занимания, развивали и народополезна културна дейностъ. Между тѣхъ билъ и Райко Жинзифовъ, голѣмъ патриотъ и неуморимъ книжовникъ. По неговъ починъ и съ моралната и материална подкрепа на българското студентство и колония се почнало студентското списание „Братски трудъ“. Отъ това списание излѣзли, въ продължение на две години, четири книжки, въ различенъ обемъ, първата презъ януарий 1860 г., а последната — презъ 1862 год. Близкъ до редакцията е билъ В. Д. Поповичъ. Участвували още Л. Каравеловъ, Н. Бончевъ, К. Миладиновъ, Г. Теохаровъ и др. — всички студенти по това време въ Москва.

Списанието е предимно литературно-книжовно. Обнародвани сѣ стихотворения отъ Р. Жинзифовъ, въ които преобладаватъ македонски сюжети, изразяващи тѣгата на поета къмъ родината му; тукъ сѣ помѣстени и едни отъ първитѣ литературни творби на Л. Каравеловъ (хубавото му стихотворение „Желание“), народни пѣсни, пословици, га-

¹⁾ Споредъ Ю. Ивановъ (Бѳлг. пер. печатъ, стр. 67.) този вестникъ се наричалъ „Защитникъ“.